

Perzik bloesem lente

Uit *Perzik bloesem lente* van Melissa Fu,
vertaald door Ireen Niessen

Over de volksverhalen

In *Perzik bloesem lente* vertelt Meilin haar zoon Renshu op hun reizen door China verschillende volksverhalen. Daarbij moedigt Meilin Renshu telkens aan om een bepaald tafereel op hun kostbaarste bezit – een gedetailleerd geïllustreerde handrol – op te zoeken. Als Renshu het gevonden heeft, begint ze te vertellen. Meilin gebruikt de verhalen als bron van inspiratie, troost, wijsheid en humor. Ze vormen een manier om aan de treurigheid van hun situatie te ontsnappen en de kracht te vinden om vol te blijven houden. Alle volksverhalen worden verteld als Meilin en Renshu nog in China zijn. Hoewel Meilin nadat ze hun land hebben verlaten geen nieuwe meer vertelt, blijven de verhalen bij hen tot op de allerlaatste pagina.

DE PERZIKBLOESEMBRON – DE VERSIE VAN TAO QIAN

Van alle verhalen die Meilin in het boek vertelt, wordt alleen ‘De perzikbloesembron’ toegeschreven aan een specifieke auteur: de dichter Tao Qian (365-427), ook wel Tao Yuanming genoemd. Alle andere verhalen maken deel uit van een mondelinge overlevering, wat betekent dat er niet één bepaalde versie van bestaat. Iedere verteller kan het verhaal in de loop der tijd aanpassen of verfraaien. Meilin vertelt Renshu het verhaal van de perzikbloesembron wanneer ze – opnieuw – onderweg zijn in de hoop een thuis te vinden. Hieronder staat de versie van Tao Qian, maar in de roman brengt Meilin, zoals de beste vertellers dat nu eenmaal doen, haar eigen vertolking ten gehore.

In het tijdperk van de Jin was er eens een visser: de oude Zhu uit Wuling. Toen het vissen op een dag niet wilde lukken, ging hij in zijn boot liggen, deed zijn ogen dicht en viel in slaap. Hij dreef met de stroom mee de rivier af en toen hij ontwaakte wachtte hem een prachtige aanblik: een boomgaard vol bloeiende perzikbomen! Hij wilde er graag een kijkje nemen en sleepte zijn bootje de oever op. De schoonheid lonkte en hij liep dieper en dieper het bos in. De bloei was zo overvloedig dat de grond bezaaid lag met gevallen bloesems. Hij pakte een handvol op en snoof, waarbij de zijdezachte bloemblaadjes zijn neus kietelden.

Achter in het bos vond hij een bron onderaan een berghelling met een opening, waar hij nieuwsgierig naar binnen ging. Eerst was de opening zo groot dat hij met zijn armen boven zijn hoofd en naar opzij kon reiken zonder de wanden te raken. Maar terwijl hij verder liep, werd de grot kleiner en kleiner. Hoewel hij het gevoel had dat de wanden op hem af kwamen, liep hij toch door.

Uiteindelijk, toen de grot zo klein werd dat er in de lengte en breedte net genoeg ruimte was voor één enkele man, stapte hij aan de andere kant naar buiten. Voor hem lagen rijst- en theevelen waar mensen werkten en lachten, waar kinderen en honden speelden. Hij had in geen jaren zoveel harmonie en rust gezien. De oude Zhu dacht dat hij droomde. Toch bleef hij verdergaan, naar beneden, het dorp in. Als hij droomde, hoopte hij maar dat hij niet snel weer zou ontwaken.

Hij naderde een groepje mensen, gekleed in een stijl die hij niet kende. Ze vroegen hem waar hij vandaan kwam. Toen hij dat vertelde, merkte hij dat de mensen in deze weelderige vallei nog nooit van de Han of de Wei hadden gehoord, laat staan van de Jin. Hun voorouders waren de chaos ontvlucht in het tijdperk van de Qin. Sindsdien hadden ze altijd hier gewoond, afgesneden van de buitenwereld.

De dorpsbewoners haalden wijn tevoorschijn om een toast op hun gast uit te brengen, en ze slachtten een kip voor een feestmaal. Ze vroegen de oude Zhu om te blijven. Er werd gezongen en gelachen tot in de avond.

Na een paar dagen en meerdere feesten begon de oude Zhu zijn leven in Wuling toch te missen.

Toen hij zich klaarmaakte om naar huis te gaan, zeiden de gastvrije mensen uit de vallei: *Vertel niemand over ons en probeer niet terug te komen. Dat is onmogelijk.* De visser bedankte hen voor hun vriendelijkheid en vertrok. Onderweg markeerde hij zijn route zorgvuldig. Ten langen leste bereikte hij zijn geboortedorp. Iedereen vroeg hem waar hij was geweest en natuurlijk vertelde hij over zijn ontdekking. Maar toen hij op zoek ging naar dat wonderbare oord, waren de bomen, de grot en het land daarachter verdwenen, ook al waren zijn markeringen duidelijk.

Jarenlang zochten velen naar het land van de perzikbloesembron, onder wie de wijste en oudste geleerden, maar niemand heeft het ooit weer gevonden.